

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317208571
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1317208571.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Otílie Belavej a členiek senátu JUDr. Renáty Janákovéj a Mgr. Jany Janics Bajánkovéj v právnej veci žalobcu: F. A., J.. XX.XX.XXXX, G. I.V. XXX/X, O. X., právne zastúpený advokátkou Mgr. Natáliou Ertl Štangovou, so sídlom Hlavná 709/10L, Nová Dedinka, IČO: 52 464 067, proti žalovanej: S.. S. A., J.. XX.XX.XXXX, G. H. XXXX/X, N., právne zastúpená advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN s.r.o. so sídlom Gorkého 6, Bratislava, IČO: 36 820 059, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v sume 6.920,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku býv. Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 44C/85/2017-380 zo dňa 20.09.2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II., ktorým vo zvyšku žalobu zamietol m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3.710,- Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.710,- Eur od 06.09.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku výrok II. p o t v r d z u j e .
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku III., ktorým priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % m e n í tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. A v časti zastavenia konania vo výške istiny 730,- Eur, žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu zastavenia konania.
- III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

- Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 730 Eur zastavil (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).
- Žalobou doručenou okresnému súdu dňa 28.04.2017 sa žalobca domáhal zaplatenia 6.920 Eur istiny s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.920 Eur od 05.09. 2014 až do zaplatenia a náhrady trov konania, titulom náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.
- Žalobca v žalobe uviedol, že mu žalovaná odo dňa 05.12.2013 do 05.09.2014 úmyselne dlhodobo odmietala vydať kľúče od spoločného bytu v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, na ktorom v máji 2013 bez vedomia žalobcu vymenila zámok a tak úmyselne neoprávnene bránila žalobcovi vstup do bytu a jeho užívanie. Dôvodom konania žalovanej bolo zabránenie žalobcovi v styku s maloletými deťmi a možnosť prerušenia ich vzájomných citových väzieb. Týmto protiprávnym konaním bola žalovanému spôsobená finančná ujma, ktorú predstavujú náklady na zabezpečenie náhradného ubytovania a prenájom bytu, ako aj nemajetková ujma spočívajúca v psychickej traume v dôsledku bránenia styku s deťmi a zhoršením zdravotného stavu. Žalobca uviedol, že so žalovanou uzatvoril manželstvo v januári 2005, majú dve maloleté deti - F. (XXXX) M. M. (XXXX). Spoločne si kúpili dňa 24.04.2008 byt v O. X., G. XX. V dôsledku intenzívneho psychického nátlaku, fyzických a verbálnych

útokov zo strany žalovanej a jej matky, ako aj z dôvodu zdravotných problémov žalobcu vyplývajúcich prioritne z nezhôd v manželstve, bol donútený žalobca dočasne odísť zo spoločnej domácnosti a odo dňa 06.01.2013 si zabezpečiť bývanie- prenájmom bytu v Bratislave. Žalovaná podala dňa 23.01.2013 návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, s čím žalobca nesúhlasil a vyhlásil, že sa vracia domov. Žalovaná bezdôvodne nechcela pustiť žalobcu do spoločného bytu a dňa 09.05.2013 podala na Okresný súd Bratislava III návrh na nariadenie predbežného opatrenia, aby súd uložil žalobcovi povinnosť dočasne nevstupovať do spoločného bytu. Už pred doručením uznesenia o nariadení predbežného opatrenia žalobca dňa 12.05.2013 zistil, že žalovaná vymenila zámok a kľúč žalobcovi neodovzdala. Okresný súd Bratislava III uznesením sp.zn. 11C/73/2013 zo dňa 13.05.2013 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalobcovi povinnosť dočasne nevstupovať do spoločného bytu na G. W. XX I. Q. O. X., do právoplatného skončenia konania vo veci určenia úplného vylúčenia odporcu z užívania bytu. Krajský súd v Bratislave uznesením sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013, doručeným žalobcovi dňa 04.12.2013, zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Žalobca v septembri 2013 vypovedal nájomnú zmluvu k bytu na N. W. I. G. a dňa 28.10.2013 uzatvoril nájomnú zmluvu na byt na Y. W. XX I. G. na dobu určitú od 01.11.2013 do 31.10.2014. Žalobca dňa 28.10.2013 zaplatil realitnej kancelárii v hotovosti 200 Eur ako odmenu za sprostredkovanie, prenajímateľovi zaplatil v hotovosti nájomné za november vo výške 530 Eur a dohodnutú kauciu v hotovosti vo výške 450 Eur. Nájomnú zmluvu ukončil dohodou ku dňu 30.09.2014. Ani po zrušení predbežného opatrenia sa žalobca od 04.12.2013 nemohol dostať do bytu a riadne ho užívať, nakoľko po výmene bezpečnostnej vložky nemal od bytu kľúč. Žalovaná e-mailom zo dňa 04.12.2013 oznámila žalobcovi doručenie uznesenia o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia s otázkou, ako si to ďalej žalobca predstavuje. Žalobca v odpovedi zo dňa 06.12.2013 žiadal o odovzdanie kľúčov od bytu a dňa 23.01.2014 si priniesol do bytu časť svojich osobných vecí. Na to žalovaná zavolała hliadku a žalobca podal oznámenie o priestupku. Žalobca opätovne dňa 01.02.2014 žiadal žalovanú o vydanie kľúčov od bytu, následne aj opakovane, čo žalovaná ignorovala. Žalobca podal trestné oznámenie a žalovaná dňa 28.04.2014 podala ďalší návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý súd uznesením sp.zn. 10C/118/2013-188 zo dňa 05.05.2014 zamietol. Trestné oznámenie žalobcu bolo uznesením zo dňa 14.03.2014 odmietnuté s tým, že týmto rozhodnutím nie je dotknuté právo žalobcu uplatniť si predmetnú vec v občianskom konaní. Žalobca podal voči uzneseniu sťažnosť, na základe ktorej Krajská prokuratúra Bratislava vydala uznesenie o začatí trestného stíhania žalovanej. V priebehu trestného konania sa žalobca dozvedel, že žalovaná sa s deťmi bez jeho vedomia a súhlasu presťahovala z Bratislavy do mesta Sliač. K odovzdaniu kľúčov od bytu došlo dňa 05.09.2014. Uznesením zo dňa 09.06.2016 bola trestná vec postúpená na prejednanie priestupku Okresnému úradu Senec, odbor všeobecnej vnútornej správy. Žalovaná v období od 04.12.2013 do 05.09.2014, v ktorom žalobcovi odmietla vydať kľúče od spoločného bytu, bránila žalobcovi vo výkone jeho vlastníckeho a užívacieho práva k tomuto bytu a spôsobila mu psychickú ujmu a finančnú ujmu vo výške 5.420 Eur, čo sú náklady žalobcu vynaložené na zabezpečenie náhradného ubytovania. Žalobcovi bola žalovanou spôsobená aj nemajetková ujma, ktorá spočíva v úmyselnom bránení styku žalobcu s maloletými deťmi, prerušenie vzájomných citových väzieb, budovanie strachu a nenávisť voči žalobcovi. Táto nemajetková psychická ujma s prakticky následnými celoživotnými dôsledkami pre žalobcu a jeho detí v dôsledku absencie styku s deťmi sa nedá finančne oceniť a žalobca symbolicky žiada sumu 1.500 Eur.

4. Z vyjadrenia žalovanej, ktorá žiadala žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania, súd prvej inštancie zistil, že žalovaná vo vzťahu k majetkovej ujme uviedla, že keby nájomné malo predstavovať škodu, nemožno tak tvrdiť o provízií realitnej kancelárie, nakoľko reality je možné nájsť na internete a tak hrať províziu za sprostredkovanie je slobodná voľba a právo, nie nutnosť či povinnosť. Preto zo strany žalovanej k žiadnemu porušeniu právnej povinnosti nedošlo. Po tom ako krajský súd zrušil predbežné opatrenie brániace žalobcovi v užívaní bytu, bolo jeho právom, nie povinnosťou ako vlastníka, kedykoľvek sa do bytu vrátiť. O tomto právne žalobca vedel, čo uviedol aj v e-maili zo dňa 17.12.2013. Žalobca nemal záujem sa do bytu nasťahovať čo súviselo s tým, že byt bol zaťažený hypotékou, za ktorú bolo potrebné hrať sumu 487,16 Eur mesačne. Keď sa žalovaná o rozhodnutí krajského súdu dozvedela, kontaktovala žalobcu ako prvá a vyzvala ho na prevzatie kľúčov dňa 04.12.2013 a žiadala oznámiť, aby žalobca uviedol svoju predstavu o spoločnom bývaní, vrátane podieľania sa na poplatkoch a hypotéke, čo spolu bola suma cca 700 Eur mesačne. Žalobca sa nevyjadril, kľúče od bytu si neprevzal a nedostavil sa na dohodnuté stretnutie dňa 16.12.2013. Žalovaná sa pokúsila odovzdať kľúče žalobcovi prostredníctvom jeho rodičov - bezúspešne. Žalovaná má za to, že žalobca sa vyhýbal prevzatíu kľúčov a tým aj zodpovednosti za nedoplatky. V lete 2014 sa stretla žalovaná so žalobcom a jeho právnou zástupkyňou, ktorej však nedal súhlas na rokovanie ohľadom kľúčov od bytu, ale len ohľadom styku

s deťmi. Žalovaná bola pripravená kľúče žalobcovi odovzdať, čo potvrdzuje e-mail zo dňa 11.08.2014, napokon k odovzdaniu kľúčov od bytu došlo dňa 05.09.2014. Žalobca vymenil zámky a žalovanej kľúče nedal. Žalovaná po odchode z bytu v máji 2014 prestala hradíť hypotéku a navrhla žalobcovi predaj bytu e-mailom zo dňa 09.09.2014, čo žalobca odmietol. Nakoľko žalobca splátky hypotéky nehradil ani po prevzatí bytu a odsťahovaní žalovanej, žalovaná požiadala o odklad splátok na šesť mesiacov. Po tejto lehote, neskôr žalobca pristúpil k predaju bytu. K tvrdeniu žalobcu, že uzavrel nájomnú zmluvu na dobu určitú do 31.10.2014, žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal, že by v septembri 2014 nájomnú zmluvu vypovedal, pričom zo zmluvy o nájme vyplýva, že bola uzavretá na dobu určitú do 31.10.2014 bez možnosti jej vypovedania a preto bol zaviazaný hradíť nájomné do 31.10.2014. Žalovaná uviedla, že nebola nikdy vinná z trestného činu ani z priestupku, ale práve žalobca bol právoplatne odsúdený za trestný čin rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/118/2013 zo dňa 09.01.2014.

K zhoršovaniu zdravotného stavu žalobcu žalovaná uviedla, že žalobca sa v januári 2013 odsťahoval zo spoločného bytu, ktorým ručil a bola otázka dní, kedy na dvere zaklope exekútor Mgr. Marcela Zummerová vo veci exekúcie D. XXXX/XXXX na návrh veriteľa F. G., od ktorého si žalobca požičal 18.000 Eur. Žalobca neodšiel z bytu následkom konania žalovanej, ale príčinou boli jeho problémy s hráčskou závislosťou, na ktorú žalobca spreneveril v roku 2011 svojmu zamestnávateľovi 300.000 Sk, ktoré minul na hry TIPOS (tento dlh vyplatili za žalobcu jeho rodičia). Žalovaná so žalobcom si vzali pôžičku na splatenie iných dlhov žalobcu. Návštevy žalobcu u psychológa a neskôr psychiatra boli už v roku 2012 (čo potvrdzujú prílohy) a bolo to následkom hráčskej závislosti a neschopnosti nájsť si prácu. K pretrhnutiu citových väzieb žalobcu s deťmi žalovaná uviedla, že o deti prestal mať žalobca záujem dlho pred odchodom zo spoločnej domácnosti. Deťom sa nevenoval, zatváral sa v pracovni, kde aj prespával, deti s matkou trávili víkendy u starých rodičov v Sliachi. Deti sa odmietali samé stretávať s otcom, boli traumatizované výstupmi pri každej jeho návšteve v domácnosti a zásahmi polície.

Žalobca majetkovú ujmu neutrpel a ani nepreukázal. Po ukončení pracovného pomeru z dôvodov sprenevery, žalobca začal mať psychické problémy, ktorými trpela najmä rodina. Už v roku 2012 žalobca povedal žalovanej o depresii, bral lieky, zatváral sa v pracovni, odmietal byť s deťmi z dôvodu, že sú príliš hlučné. V liste zo dňa 02.05.2013 opisuje žalobca, ako od roku 2012 má problémy následkom hry v Tipose, stresu a životného štýlu.

V závere žalovaná uviedla, že Okresný súd Pezinok rozsudkom v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom pod sp. zn. 12P/17/2013 samostatný styk otca s deťmi zakázal, nakoľko vzťah bol narušený a znalec ho neodporúčal. Po vyhlásení tohto rozsudku žalobca za deťmi v podstate nechodí, tvrdí, že je to jeho právo a nie povinnosť.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 420 ods. 1, ods. 3, § 442 ods. 1, ods. 2, § 443 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v spojení s ust. § 161 ods. 1, ods. 2 a § 230 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že v odseku 24. napadnutého rozhodnutia uviedol výšku majetkovej škody špecifikovanú žalobcom, ktorá spolu predstavuje sumu 5.420,- Eur a s odkazom na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III sp.zn. 14C/349/2015 zistil, že nároky uplatnené v tomto konaní sa čiastočne kryjú a to v rozsahu nájomného za mesiac december 2013 vo výške 530,- Eur a odmeny realitnej kancelárii vo výške 200,- Eur, pričom žaloba v tomto konaní bola právoplatne zamietnutá v celom rozsahu. V dôsledku uvedeného zistenia, súd prvej inštancie pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania (res iudicata), konanie v časti o zaplatenie 730,- Eur (530,- + 200,-), zastavil (odsek 26. a 27. napadnutého rozhodnutia).

6. Následne súd prvej inštancie v zostávajúcej časti náhrady škody vo výške 4.690,-Eur skúmal splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a to porušenie právnej povinnosti žalovanou. Vecne súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil tým, že žalovaná v konaní na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11C/73/2013 sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia a to uloženie povinnosti žalobcovi dočasne nevstupovať do spoločného bytu až do právoplatného skončenia konania vo veci určenia úplného vylúčenia z užívania bytu. Predmetnému návrhu súd vyhovel, avšak odvolací súd uznesením pod sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Rozhodnutie žalobca prevzal dňa 05.12.2013. Súd prvej inštancie vyhodnotil predmetné konanie žalovanej s tým, že podanie takéhoto návrhu nemožno samo o sebe považovať za porušenie právnej povinnosti, nakoľko ide o výkon práva, ktorý zákon v tom čase umožňoval (§ 76 ods. 1 písm. g) O.s.p. - predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi najmä, aby nevstupoval dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu, ku ktorej je dôvodne podozrivý z násillia).

Konanie vo veci predmetného návrhu pokrýva však obdobie po predmetnom rozhodnutí, t.j. obdobie od januára 2014 do septembra 2014, ktoré žalobca skutkovo opísal tak, že žalovaná mu bránila v užívaní spoločného bytu po rozhodnutí odvolacieho súdu tým, že mu nevydala kľúče od bytu napriek

jeho opakovaným žiadosťami. Uvedené tvrdenie žalobcu súd prvej inštancie nemal preukázané a práve naopak žalovaná v konaní preukázala (dôkazy uvedené v odseku 9. napadnutého rozsudku), že keď sa o rozhodnutí odvolacieho súdu dozvedela, e-mailom kontaktovala žalobcu ako prvá a vyzvala ho na prevzatie kľúčov dňa 04.12.2013. Žiadala, aby jej žalobca oznámil svoju predstavu o spoločnom bývaní v byte, vrátane podieľania sa na poplatkoch a hypotéke, ktoré boli spolu cca 700 Eur mesačne. Žalobca sa nevyjadril a kľúče od bytu neprevzal. Žalobca sa nedostavil ani na dohodnuté stretnutie dňa 16.12.2013. Žalovaná sa pokúsila odovzdať kľúče žalobcovi aj prostredníctvom jeho rodičov, no bezúspešne. Následne sa opakovane snažila žalobcovi odovzdať kľúče, čo sa jej podarilo až dňa 05.09.2014. Na základe uvedených a preukázaných skutočností, súd prvej inštancie vyhodnotil, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že existuje príčinná súvislosť medzi neodovzdaním kľúčov od spoločného bytu žalovanou a platbami nájomného žalobcu za bývanie byte na Y. XX I. G.. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal základný predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu a to porušenie právnej povinnosti žalovanou.

7. Uplatnený nárok žalobcu titulom práva na ochranu osobnosti, konkrétne práva na rodinný život vo vzťahu k stretávaniu sa s deťmi, súd prvej inštancie vecne odôvodnil tým, že žalobca si uplatňuje voči žalovanej sumu 1.500 Eur s tým, že mu vznikla nemajetková psychická ujma s celoživotnými dôsledkami pre absenciu styku s deťmi v mieste spoločného bydliska. Takto uplatnený nárok súd prvej inštancie skúmal v preukázaní: 1/ neoprávneného zásahu do chráneného osobnostného práva, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť či ohroziť osobnosť fyzickej osoby, 2/ ujmu (nemajetkovú ujmu) v jednotlivých oblastiach integrity fyzickej osoby (česť, ľudská dôstojnosť, meno, vážnosť, súkromie), 3/ príčinnú súvislosť medzi 1/ a 2/; a zároveň takýto zásah musí byť spôsobilý narušiť integritu fyzickej osoby, znížiť hodnotu jej osobnosti, privodiť jej ujmu na cti, dôstojnosti a spoločenskej vážnosti.

V tomto smere žalobca uviedol ako neoprávnený zásah do jeho práva na rodinný život s deťmi skutočnosť, že žalovaná mu neodovzdala kľúče od spoločného bytu a to ani po jeho opakovaných žiadosťach a tým dochádzalo k „ničaniu vzťahov žalobcu s deťmi“. Súd prvej inštancie uvedené tvrdenie žalobcu vyhodnotil tak, že v konaní žalobca nepreukázal a súd nezistil existenciu príčinnej súvislosti medzi neodovzdaním kľúčov od spoločného bytu žalovanou žalobcovi. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že po rozhodnutí odvolacieho súdu o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, žalovaná z vlastnej iniciatívy kontaktovala žalobcu za účelom dohody o ďalšom užívaní bytu a odovzdaním kľúčov od bytu, pričom žalobca sa na stretnutie nedostavil, následne nesúhlasil s tým, aby mu žalovaná kľúče od bytu odovzdala prostredníctvom jeho rodičov, resp. jeho vtedajšej právnej zástupkyne (žalobca otázku odovzdania kľúčov od bytu vo vzťahu k svojej právnej zástupkyne vylúčil). Súd prvej inštancie konštatoval, že ujmu, ktorú žalobca pociťoval v dôsledku obmedzenia styku s deťmi, je potrebné posudzovať v kontexte vážneho narušenia vzťahov medzi stranami sporu vo všetkých oblastiach - partnerského spoluzitia, existenčné problémy - dlhy žalobcu, psychické problémy žalobcu, preto obmedzenie styku s deťmi nebolo v dôsledku úmyslu žalovanej, ale bolo vyústením komplikovaných vzťahov strán sporu vo všetkých sférach ich rodinného života. Uvedený záver súd prvej inštancie oprel o dôkazy predložené žalovanou (vzťahy medzi rodičmi a deťmi boli posudzované v konaní o úpravu práv a povinností k maloletým deťom, vrátane úpravy styku s otcom, zmluvami). Na základe uvedeného, súd prvej inštancie posúdenie nemajetkovej ujmy uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal neoprávnený zásah zo strany žalovanej, ktorý by bol v príčinnej súvislosti s porušením alebo ohrozením práv žalobcu na rodinný život s jeho deťmi. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 14C/349/2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/230/2019-426 zo dňa 30.03.2021, ktorý v odseku 14. svojho rozhodnutia konštatoval, „... že len samotné umožnenie užívania spoločného bytu, resp. uloženie povinnosti dočasne nevstupovať do spoločného bytu sporových strán, nemá automaticky za následok aj nemožnosť styku žalobcu s deťmi, pretože umožnenia styku s maloletými deťmi sa môže žalobca ako ich otec domáhať v osobitnom konaní návrhom na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. ...“.

8. Súd prvej inštancie predmet sporu uzavrel s tým, že žalobca v konaní bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy vzniknuté v príčinnej súvislosti s konaním žalovanej, nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalovanou a zásah do jeho osobnosti, preto žalobu o náhradu škody ako aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti, zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) čo odôvodnil v odsekoch 39. až 41. napadnutého rozhodnutia.

9. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca proti výroku v časti II. a III., podaním zo dňa 14.11.2021, ktoré odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazže žalovanú na zaplatenie sumy 6.190,- Eur titulom

náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy spolu s úrokom z omeškania z uvedenej sumy vo výške 5 % ročne od 05.09.2014 do zaplataenia a žalovanej uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom v rozsahu 100 %.

10. V podanom odvolaní žalobca uviedol, že v zmysle podanej žaloby, škoda žalobcovi vznikla v dôsledku nerešpektovania súdneho rozhodnutia žalovanou, ktorá bránila žalobcovi vo vstupe do bytu, ktorý bol v ich bezpodielovom spoluvlastníctve ako manželov, pričom neexistoval žiaden dôvod na to, aby došlo k obmedzeniu vlastníckych a užívacích práv žalobcu k predmetnej nehnuteľnosti na G. XX I. O. X.. V tejto súvislosti žalobca poukázal na návrh žalovanej o nariadenie predbežného opatrenia, na základe ktorého Okresný súd Bratislava III vydal uznesenie sp. zn. 11C/73/2013 zo dňa 13.05.2013, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť nevstupovať do spoločného bytu G. XX I. O. X.. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd, uznesením pod sp. zn. 2Co/497/2013 zo dňa 31.10.2013 návrh o vydanie predbežného opatrenia zamietol ako nedôvodný a predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo predčasne vydané. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a žiadnym ďalším rozhodnutím nebol žalobcovi obmedzený výkon vlastníckeho práva k predmetnému bytu.

11. Žalobca namieta, že predmetnou žalobou nerozporoval právo žalovanej na podanie návrhu o nariadenie predbežného opatrenia a ani nepovažuje podanie takéhoto návrhu za porušenie právnej povinnosti a neodvodzuje od neho nárok na náhradu škody, ktorú žalovaná svojim konaním žalobcovi spôsobila.

12. V ďalšom žalobca poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v odsekoch 22. (náležitosti, ktoré musia byť splnené pre vyvodenie zodpovednosti a úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody) a ods. 26. a 27. (že vykonaným dokazovaním žalobca nepreukázal základný predpoklad pre uplatnenie zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorým je porušenie právnej povinnosti), pričom splnením ďalších náležitostí sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal. Žalobca namieta, že práve v tomto konštatovaní súdu, ktoré je v rozpore s vykonaným dokazovaním, treba vidieť naplnenie podmienok pre odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. nie len nesprávne skutkové zistenia, ale aj nesprávne právne posúdenie veci na základe vykonaných dôkazov.

13. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie konal v rozpore s princípom hodnotenia dôkazov v zmysle čl. 15 a § 191 CSP. Žalovaná napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu sp. zn. 2Co/497/2013, ktorým bolo zrušené uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, toto nerešpektovala, nerešpektovala ani vlastnícke právo zaručené žalobcovi právnym poriadkom SR; a tak práve túto skutočnosť považuje žalobca za porušenie právnej povinnosti, keďže žalovaná aktívne zamedzovala žalobcovi vstup a užívanie nehnuteľnosti, ktorej bol v predmetnom čase spoluvlastníkom. V tejto súvislosti žalobca citoval čl. 20 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR, § 3 ods. 1, § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 136 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka.

14. Následne žalobca uviedol skutočnosti o porušení právnej povinnosti žalovanou voči žalobcovi a to:
- že žalobca neodíšiel zo spoločnej domácnosti dobrovoľne (v januári 2013), ako sa snažila poukázať žalovaná, ale v dôsledku psychického nátlaku zo strany žalovanej, viacerých opakujúcich sa verbálnych a fyzických útokov bez zjavného dôvodu zo strany žalovanej a jej matky na žalobcu, z čoho plynuli následné zdravotné problémy žalobcu. Žalobca sa snažil svojim (dočasným !) odchodom zo spoločnej domácnosti zabezpečiť upokojenie negatívnych vzťahov, a aby neboli svedkami konfliktov a hádok maloleté deti, ktoré situáciu zle znášali;

- žalobca verejne, priamo na pojednávaní vo veci rozvodu manželstva a úpravy práv a povinností k maloletým dňa 07.05.2013 vedenom na okresnom súde Pezinok oznámil, že sa po pojednávaní vracia naspäť domov, nakoľko žalovaná už dlhšiu dobu začína žalobcovi bezdôvodne obmedzovať styk s deťmi, pričom ešte v návrhu na rozvod z januára 2013 uviedla, že otec sa o deti riadne stará, majú výborný vzťah a navrhuje styk s deťmi neupravovať pričom otec sa môže stýkať s deťmi kedykoľvek. Od januára 2013 do konca apríla 2013 sa žalobca v spoločnej domácnosti nezdržoval, takže nemohlo žiadnym spôsobom prísť k zmene stavu vo vzťahoch medzi žalobcom, žalovanou a maloletými deťmi. Žalovaná však už v tomto období začala podnikať kroky k zamedzeniu styku detí s otcom a obmedzovala otcovi výkon rodičovských práv za účelom získať výhodu v rozvodnom konaní, kde sama prezentovala svoje kroky, ktorých boli účelovo zúčastnené aj maloleté deti, ako negatívne konanie žalobcu;

- návrh o nariadenie predbežného opatrenia podala žalovaná až v máji 2013, pričom žalobca zistil, že došlo k výmene zámkov na spoločnom byte ešte pred nariadením predbežného opatrenia (ktoré bolo následne zrušené odvolacím súdom);

- napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu sp. zn. 2Co/497/2013 žalovaná naďalej zamedzovala vstup žalobcovi do predmetnej nehnuteľnosti, čo žalobca preukázal viacerými záznamami polície;

- súd prvej inštancie vyvodil záver, že neexistuje porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej len na základe toho, že žalovaná doložila do spisu svoje e-maily, v ktorých poukazuje na to, že žalobcu vyzvala

na prevzatie kľúčov. Nezohľadnil však veľmi podstatnú pridruženú skutočnosť, že žalovaná podmieňuje prevzatie kľúčov zo strany žalobcu splnením určitých podmienok, napr. aj svojim odchodom a odchodom detí zo spoločného bytu a miesta ich trvalého bydliska a pod..

15. Žalobca je názoru, že práve podmieňovanie prevzatia kľúčov žalovanou absurdnými podmienkami a nápadmi na „spoločný“ život žalobcu a žalovanej v predmetnom byte, anuluje pseudovýzvy žalovanej na prevzatie kľúčov, keď žalobca bez splnenia podmienok by aj tak kľúče od žalovanej nedostal. Žalovaná vyhlásila pred príslušníkmi polície, že žalobcu do bytu nepustí a uvedomuje si, že tým porušuje zákon. Uvedené konanie žalovanej je v príkrom rozpore s citovanými ustanoveniami, ktorými sa zaručuje ochrana vlastníckeho práva všetkých vlastníkov, ktorými sa zakazuje zneužitie vlastníctva na ujmu práv iných osôb, ktorými sa zakazuje bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných ako aj konať v rozpore s dobrými mravmi, ktorými sa zaručujú rovnaké práva a povinnosti a poskytnutie rovnakej právnej ochrany všetkým vlastníkom. Neexistuje žiaden dôvod na to, aby vlastnícke a užívacie právo žalobcu k nehnuteľnosti malo byť viazané na splnenie akýchkoľvek podmienok, ktoré by ho na jeho právach obmedzovali, pričom nie je v moci žalovanej obmedziť zákonným spôsobom žalobcu na jeho vlastníckom práve k uvedenému bytu a klásť mu podmienky, za ktorých by mohol predmet svojho vlastníctva užívať, no napriek tomu sa tak stalo.

16. Žalobca namieta odôvodnenie napadnutého rozsudku a spôsob vyhodnotenia predložených listinných dôkazov, keď súd prvej inštancie vôbec nezohľadnil a ani sa nezaoberal výpovednou hodnotou dôkazov predložených žalobcom v spojitosti s jeho tvrdeniami, ale svoje rozhodnutie založil len na dôkazoch, ktoré predložila žalovaná bez zhodnotenia podmienok kladených žalovanou, ktorými dochádzalo k obmedzovaniu žalobcu na jeho právach. Žalobca je názoru, že súd prvej inštancie priznal dôkazom predložených žalovanou vyššiu dôkaznú silu ako dôkazom predložených žalobcom, ktoré nevyhodnotil jednotlivo a ani vo vzájomnej súvislosti. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajskej prokuratúry Bratislava sp. zn. X.-X zo dňa 09.01.2015 (príloha P53 k žalobe), kde sa na strane 4 v poslednom odseku konštatuje a na strane 5 pokračuje „... Výsledky vyšetrovania, vykonaného v danej veci na podklade trestných oznámení podaných poškodeným F. A., preukazujú, že S. A. minimálne od 4.12.2013 až do dňa 5.9.2014 znemožňovala svojmu manželovi, s ktorým je v rozvode konaní, jeho zákonné právo užívať byt č. X na G. W. Č. XXX I. O. X., ktorý patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva, resp. podmieňovala možnosť užívania tohto bytu jeho osobou splnením podmienok, ktoré sama stanovila (podpísanie odovzdávacieho protokolu, platenie všetkých nákladov na byt v prípade, že sa doňho nasťahuje a pod.). Jeho právo na vstup a následné užívanie predmetného bytu mu znemožnila tým, že na byle vymenila zámky a odovzdanie kľúčov, vydania ktorých sa poškodený viacnásobne dožadoval, podmieňovala výlučne splnením ňou stanovených podmienok. Jej konanie, teda kvalifikačný znak bránenia užívania bytu oprávnenej osobe napíňa. K predmetnému bytu mal totiž poškodený rovnako ako podozrivá vlastnícky vzťah, zahŕňajúci aj právo tento byt užívať, pričom ani vlastnícke ani užívacie právo nebolo vo vzťahu k jeho osobe v období, ktorým bolo vymedzené a ohraničené spáchanie skutku, žiadnym právnym spôsobom ani zákonným dôvodom obmedzené. Obmedzenie jeho užívacieho práva a s tým spojeného výkonu vlastníckych práv bolo do dňa 5.9.2014, kedy mu boli kľúče od predmetného bytu manželkou odovzdané, spôsobené najmä dôsledkom konania jeho manželky, ktorá užívanie tohto bytu jeho osobou znemožňovala. ...“

V rámci vyšetrovania vykonaného bezprostredne po opísaných udalostiach medzi žalobcom a žalovanou, došlo k zisteniu, že žalovaná konala v rozpore so zákonom t.j. porušila svoje právne povinnosti, pričom dôvodom, pre ktorý nebola žalovaná trestne stíhaná je len skutočnosť, že nebezpečnosť jej konania resp. závažnosť jej činu je pre spoločnosť nepatrná - prečinila sa len voči žalobcovi. Táto skutočnosť však nič nemení na tom, že bol riadne zistený a preukázaný iný skutkový stav, ako súd prvej inštancie vyhodnotil v súdnom konaní, t.j. výsledky dokazovania v rámci tohto súdneho konania sa vzhľadom na znenie napadnutého rozhodnutia diametrálne líšia od výsledkov vyšetrovania zaznamenané v uznesení Krajskej prokuratúry Bratislava sp. zn. X.-X zo dňa 09.01.2015.

17. Na základe uvedeného má žalobca za to, že v súdnom konaní preukázal jednoznačne porušenie právnej povinnosti žalovanou a to nezasahovať do jeho vlastníckeho práva k spoločnému bytu. Týmto došlo k aj k naplneniu ostatných podmienok potrebných vyvedenie zodpovednosti za škodu, ktorú žalovaná svojim konaním spôsobila žalobcovi, nakoľko žalobcovi vznikla preukázateľne škoda za obdobie január - september 2014 spolu vo výške 4.690 Eur.

18. Rovnako má žalobca za preukázanú príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, nakoľko pokiaľ by žalovaná svojim konaním nezamedzila žalobcovi v užívaní spoločného bytu, žalobca by nemusel riešiť svoju otázku bývania prostredníctvom nájmu bytu u tretej osoby, nemusel by platiť nájmné.

Žalobca považuje za naplnenú aj podmienku zavinenia, nakoľko žalovaná konala s jednoznačným úmyslom zamedziť žalobcovi v užívaní spoločného bytu, nakoľko žalovaná chcela svojim protiprávnym konaním porušiť vlastnícke právo žalobcu, pričom zároveň vedela, že svojim protiprávnym konaním môže takéto porušenie práv žalobcu spôsobiť a bola s tým uzrozumená.

19. Žalobca namieta aj vyhodnotenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.500,- Eur za porušenie práva žalobcu na ochranu osobnosti, a to práva na rodinný život vo vzťahu stretávania sa s deťmi, v odseku 35. napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobca ani v tomto prípade nepreukázal naplnenie potrebných náležitostí, a to:

-neoprávnený zásah do chráneného osobnostného práva, ktorý je objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť osobnosť,

- nemajetková ujma v oblasti integrity fyzickej osoby,

- príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a nemajetkovou ujmu.

S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v odseku 34., žalobca namieta, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v takom rozsahu, aby mohol s istotou konštatovať skutočnosti uvedené v predmetnom odseku 34. ako nerozporovateľný fakt. Jediná vec, ktorá bola nesporná je, že vzťahy medzi stranami sporu boli narušené, ostatné uvedené skutočnosti súd prvej inštancie len bez ďalšieho prevzal od žalovanej a tieto si osvojil ako pravdivú skutočnosť, ktorá však nie je ničím podložená a žalobca uvedené skutočnosti v plnom rozsahu rozporuje. Žalobca vyvracia tvrdenie, že mal dlhy, ktoré vznikli napĺňaním jeho potrieb, ale išlo o dlhy, ktoré vznikli útratou finančných prostriedkov použitých na potreby rodiny. Psychické problémy žalobcu pramenili z nefunkčného rodinného života, pričom zdravotný stav žalobcu (depresie) sa logicky zhoršili po tom, ako v živote žalobcu absentoval styk s deťmi, s ktorými mal žalobca hlboké emocionálne väzby, ktoré bohužiaľ v dôsledku úmyselného a dlhodobého pôsobenia a konania žalovanej boli nezvratne zničené.

Vo vzťahu k príčinnej súvislosti konania žalovanej so vznikom nemajetkovej ujmy žalobcu, poukázal žalobca na kontext bránenia výkonu vlastníckeho práva k spoločnému bytu, nakoľko žalovaná zamedzovaním vstupu žalobcu do bytu, v podstate vymazala žalobcu z doposiaľ zaužívaného života detí, s ktorými žalobca trávil každú voľnú chvíľu a do decembra 2012 deti vychovával prakticky sám, nakoľko žalovaná sa v spoločnej domácnosti zdržovala obmedzene z dôvodu, že uprednostnila svoj pracovný život pred rodinným. Žalobca opäť poukázal na svoje tvrdenie, že žalovaná podmieňovala odovzdanie kľúčov žalobcovi od spoločného bytu svojim odchodom spolu s deťmi tak, aby žalobca nebýval s deťmi v spoločnej domácnosti.

20. Žalobca poukázal na časový sled konania žalovanej, keď jediná výzva žalovanej na prevzatie kľúčov (avšak za predpokladu splnenia jej podmienok!) bola žalobcovi doručená po obdržaní rozhodnutia odvolacieho súdu pod sp. zn. 2Co/497/2013. Po tomto termíne už žalovaná žiadnu ďalšiu výzvu žalobcovi neadresovala a ani nebola ochotná vo veci komunikovať. V nasledujúcich mesiacoch konala žalovaná v rozpore s právnymi predpismi, kedy bránila žalobcovi nielen užívať nehnuteľnosť, ale bránila žalobcovi aj v styku s deťmi. Žalobca je názoru, že vo vzťahu k nemajetkovej ujme za porušenie práva na rodinný život vo vzťahu stretávania sa s deťmi, je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, vykazuje právne vady, nakoľko súd bez podpory v dôkazoch, vyvodil závery v rozpore s realitou a v odôvodnení svojich záverov sa obmedzil len na opakovanie tvrdení žalovanej a výňatok z odôvodnenia rozhodnutia v inom súdnom konaní. Pričom dôkazy predložené žalobcom potvrdzujú jeho tvrdenia, a to nevôľu žalovanej odovzdať kľúče od spoločného bytu žalobcovi, ako aj vplyv opísaných udalostí na zdravotný stav žalobcu a jednoznačný úmysel žalovanej odstaviť spoločné deti od žalobcu v plnom rozsahu. S prihliadnutím na dôvody uvedené v odvolaní je žalobca názoru, že na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, v zmysle tvrdení žalobcu uvedených v tomto odvolaní.

21. Žalovaná sa vyjadrila k podanému odvolaniu podaním zo dňa 04.02.2022 ktorým žiada rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

22. K námietke, že nároky nie sú zdôvodnené a podložené a to tak v časti, či škoda vznikla (žalobca nepredložil doklad o tom, že by hradil za dané obdobie nájomné), ako ani v časti, prečo mala vzniknúť škoda v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej, žalovaná uviedla, že z príloh žaloby vyplýva, že dňa 28.10.2013 uzavrel žalobca nájomnú zmluvu k bytu na Y. W. I. G. a uhradil na mesiac november 2013 nájomné 530 Eur, pričom tento mesiac ale nie je obdobím, za ktoré si škodu uplatňuje (škodu uplatňuje od januára 2014). Okrem toho žalobca doložil doklad, že uhradil sprostredkovateľskú províziu realitnej kancelárii dňa 28.10.2012, čo vecne a časovo rovnako nesúvisí so žalovaným obdobím. Rovnako doklad o zaplatenom depozite nepredstavuje škodu, nakoľko depozit sa po skončení nájmu vracia (ide o zábezpeku pre prípad škody).

23. K námietke, že žalobca právnu povinnosť neporušil, žalovaná uviedla, že po tom, ako bolo Krajským súdom v Bratislave rozhodnutím pod sp.zn. 2Co/497/2013-77 zrušené predbežné opatrenie brániace žalobcovi užívanie bytu, bolo jeho právom a nie povinnosťou sa do bytu vrátiť. Že si bol žalobca vedomý tohto svojho práva, svedčí e-mail žalobcu zo dňa 17.12.2013, ktorý ako prílohu 20 k žalobe doložil sám žalobca „... Samozrejme, ak to odignoruješ, budem už nútený volať policajtov a následne v stredu 18.12. si zavolám kľúčovú službu, policajtov, vymením zámok a odovzdám Ti 1 ks kľúča od bytu. ...“ Keď žalobca podával trestné oznámenia, na polícii mu odporučili, aby namiesto podávania trestných oznámení vymenil zámky. Toto bolo aj dôvodom zamietania trestných oznámení (žalovaná pripojila).

24. K námietke, že žalobca neodišiel zo spoločnej domácnosti dobrovoľne, ale v dôsledku psychického nátlaku zo strany žalovanej a jej rodiny, žalovaná uviedla, že žalobca si hľadal byt už v októbri 2012, keď netušila, že sa chce odsťahovať a odsťahoval sa dávno pred tým, ako požiadala o rozvod. Žalobca sa z bytu odsťahoval v januári 2013, pretože vedel, že kvôli ďalším dlžobám, ktoré pred manželkou zamlčal, hrozila exekúcia na spoločný byt (exekútor vo veci EX 1023/2012 navštívil žalovanú v byte pár dní po odsťahovaní žalobcu). Žalovaná opäť poukázala na dlh žalobcu, ktorý sa odhalil v roku 2012, čo aj vydokladovala (Tipos od 11/2011 a e-mail žalobcu zamestnávateľovi zo dňa 08.06.2012) a v tejto súvislosti uviedla, že žalobca existenciu svojich dlhov nevyvrátil, ale tvrdil, že peniaze minul na rodinu a jej potreby, pričom naopak žalovaná doložila, že hypotéku splácala sama, bez príspevkov žalobcu a domácnosť obstarávala taktiež sama. Žalobca mal tiež dlhy a exekúcie pre neodvádzanie platieb do zdravotnej a sociálne poisťovne, ktoré z časti uhradil jeho brat a z časti žalovaná, pričom viac ako rok žalobca nikde nepracoval. Psychické problémy mal žalobca už rok predtým ako sa odsťahoval z bytu, po tom ako sa zistili jeho dlhy, takže nemohli vzniknúť absenciou styku žalobcu s deťmi s ktorými mohol byť kedykoľvek. Návštevy psychológa a neskôr psychiatra realizoval žalobca v priebehu roku 2012 (najprv S. W., neskôr S. Ž.), čo sám potvrdil prílohami k žalobe. V liste zo dňa 02.05.2013 adresovaný súdu, žalobca sám uvádza, že stav sa mu zhoršil okolo roku 2010. (žalovaná vydokladovala) V ďalšom žalovaná uviedla, že jej rodičia neboli v ich domácnosti a jej matka prišla k deťom až 06.01.2013, po odchode žalobcu z domácnosti, takže nemohla vyvíjať žiadny nátlak na žalobcu. Žalobca nemal záujem sa do bytu nastahovať ani po zrušení neodkladného opatrenia, čo súviselo najmä s tým, ako už žalovaná uviedla, že na byt bola zriadená hypotéka so splátkami 487,16 Eur/mesačne, povinnosť platenia poplatkov za byt cca. 100 Eur/mesačne a spotrebný úver 108,47 Eur/mesačne. Toto vyplýva z komunikácie, ktorá prebehla medzi stranami sporu po doručení rozhodnutia krajského súdu. Žalovaná tiež uviedla, že žalobca z bytu odišiel aj kvôli exekúciám, ktoré zavinil svojou hráčskou závislosťou a v tejto súvislosti predložila nájomnú zmluvu na byt na N. I. G. zo dňa 09.01.2013 (žalobca hľadal nájom už v roku 2012 a sprostredkovateľská provízia je datovaná dňa 28.10.2012). Následne po ukončení nájmu bytu na Svidníckej uzavrel žalobca novú nájomnú zmluvu na byt na Y. I. G. na dobu určitú do 31.10.2014 (predložila nájomnú zmluvu) z ktorej z bodu 3.1 vyplýva, že bola uzavretá bez možnosti jej vypovedania a z toho dôvodu bol žalobca zaviazaný hradiť nájomné do 31.10.2014, a nie na základe správania sa žalovanej. Po rozhodnutí krajského súdu, ktorým bolo zrušené neodkladné opatrenie o zákaze užívať byt žalobcom, žalovaná kontaktovala žalobcu ako prvá a vyzvala ho na prevzatie kľúčov dňa 04.12.2013 a aby jej oznámil svoju predstavu o bývaní v byte spoločne, vrátane podieľania sa na poplatkoch a hypotéke, ktoré spolu boli cca. 700,- Eur/mesačne. Žalobca sa nevyjadril, kľúče si neprevzal, nedostavil sa ani na dohodnuté stretnutie dňa 16.12.2013 (žalovaná predložila e-mailovú komunikáciu od 04.12.2013). Keď k stretnutiu neprišlo ani po 12.01.2014, žalovaná išla za svokrovcami s preberacím protokolom odovzdať im kľúče, no keď svokor uvidel žalovanú, dvere bez slova zavrel. Nato žalobca poslal žalovanej sms-ku s textom „... Nevieš prečo by mali kľúče preberať moji rodičia??? Dobré vieš že tam nebyvam. Vieš že máš komunikovať so mnou, ja som spoluvlastník a zatiaľ ma nikto nezbavil spôsobilosti na právne úkony. Inak celkovo slabý, trápny a právne úplne zbytočný pokus. ...“ Takáto komunikácia prebiehala do leta 2014. Keď sa dňa 04.08.2014 žalovaná stretla so žalobcom a jeho právnu zástupkyňou Mgr. Ivanou Blajskovou, žalobca svoju právnu zástupkyňu usmernil, že jej nedáva súhlas, aby rokovala ohľadom kľúčov, ale len ohľadom styku s deťmi. Napokon sa strany sporu dohodli na termíne dňa 05.09.2014, kedy došlo k odovzdaniu kľúčov. Hneď po odovzdaní kľúčov vymenil žalobca zámok, žalovanej kľúče nedal, čím žalovanej podľa jeho logiky neoprávnene bránil v užívaní bytu. Po tom, ako sa žalobca do bytu nastahoval, neplatil úver, tento splácala žalovaná aj naďalej do 23.11.2015. Následne na hypotéke začal narastať dlh a banka vyzvala na doplatenie dlhu pod hrozbou dražby. Na tomto základe bol byt v máji 2016 predaný.

25. K námietke žalobcu, že polícia potvrdila, že žalovaná nemala užívacie právo žalobcu k nehnuteľnosti viazať na splnenie podmienok, napr. aj svojím odchodom a odchodom detí zo spoločného bytu, žalovaná na vyvrátenie tohto tvrdenia pripojila rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní a to uznesenie OR PZ zo dňa 14.03.2014 - odmietnutie trestného oznámenia z dôvodu, že (str. 8) výmeny zámkov nebránia

v užívaní bytu, nakoľko žalobcovi nič nebránilo aby zámky opäť vymenil, ako oprávnený spoluvlastník k nehnuteľnosti; uznesenie Krajskej prokuratúry Bratislava zo dňa 09.01.2015 o zamietnutí sťažnosti - z dôvodu, že podmieňovanie návratu plnením podmienok v záujme ochrany zdravia detí nenapĺňa trestný čin, naviac ak mohol zámky sám vymeniť (str. 5-6); uznesenie OR PZ zo dňa 09.06.2016 - postúpenie na prejedanie ako priestupku - záver bol, že ide skôr o občianskoprávny spor o kľúče, ako trestný čin neoprávneného zásahu od užívacieho práva, pričom z dokazovania vyplýva, že žalobca len zvažoval sa vrátiť, samotné nevydanie kľúča nemožno považovať za trestný čin, naviac ak pociťovala toto konanie (nevydanie kľúčov) žalovaná ako potrebné pre ochranu seba a detí; uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 23.08.2016 o zamietnutí sťažnosti z dôvodu, že je zrejmé, že sťažovateľ považuje za v súlade s právom fyzicky napadnúť svojho svokra, za čo bol právoplatne odsúdený, zatiaľ čo úplne disproportionalne nevydanie kľúčov jednoznačne označuje za trestný čin, kde trestné orgány, nezaťažené emocionálne sporom účastníkov, dospeli naopak k záveru, že skutok nie je trestným činom.

26. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovanej, svojim podaním zo dňa 06.07.2022 s tým, že žalovaná vo vyjadrení v rámci uvedenia svojich protiargumentov kombinuje nie len skutočnosti týkajúce sa tohto predmetu konania, ale zbytočne zahľucuje súd nesúvisiacimi informáciami, ktoré sa týkajú iných súdnych konaní. Žalobca je názoru, že dokazovanie a naplnenie podmienok odôvodňujúcich uplatnený nárok je potrebné oklieštiť na obdobie uplatneného nájomného január - september 2014, počas ktorého žalobcovi vznikla škoda v dôsledku nerešpektovania súdneho rozhodnutia žalovanou, ktorá bránila žalobcovi vstupe do bytu, ktorý bol v ich bezpodielovom spoluvlastníctve ako manželov. Žalovaná napriek rozhodnutiu odvolacieho súdu sp. zn. 2Co/497/2013, ktorým bolo zrušené uznesenie o nariadení predbežného opatrenia, toto nerešpektovala a nerešpektovala ani vlastnícke právo zaručené žalobcovi právnym poriadkom SR, čím porušila práva žalobcu, nakoľko aktívne zamedzovala žalobcovi vstup a užívanie nehnuteľnosti, ktorej bol v predmetnom čase spoluvlastníkom.

27. K údajným dlhom, exekúcii a hráčskej závislosti sa žalobca nevyjadril, nakoľko predmetné záležitosti nemajú žiadnu priamu súvislosť s uplatneným nárokom. Žalobca zdôraznil, že zo spoločnej domácnosti neodišiel dobrovoľne, a či už dobrovoľný alebo nedobrovoľný odchod zo spoločnej domácnosti neoprávňuje žalovanú, aby žalobcovi bránila v návrate do spoločnej domácnosti a obmedzovala tým žalobcovi výkon vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Žalobca žiadal, aby odvolací súd na nesúvisiace tvrdenia žalovanej v tomto konaní neprihliadal a nebral ich do úvahy vzhľadom na neexistujúcu spojitosť s oprávnené požadovaným nárokom žalobcu na náhradu škody voči žalovanej. Žalobca považuje za absurdné vyjadrenie žalovanej, že žalobca musel uhrádzať nájomné vzhľadom na existujúcu nájomnú zmluvu a nie z dôvodu jej správania. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že žalobca si musel zabezpečiť bývanie počas doby, kedy mu žalovaná bránila vo vstupe a užívaní nehnuteľnosti patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Taktiež žalobca poukázal na to, že žalovaná neoprávnené a svojvoľne bez právneho titulu kládla žalobcovi nezmyselné podmienky, za ktorých splnenia mu bola ochotná odovzdať kľúč od bytu. Žiadne rozhodnutie súdu ani zákon nedáva žalovanej právo podmieňovať možnosť užívať spoločnú nehnuteľnosť druhým bezpodielovým spoluvlastníkom. Žalobca opäť poukázal a aj citoval už ním uvedené uznesenie Krajskej prokuratúry Bratislava sp. zn. X.-X zo dňa 09.01.2015.

28. V závere žalobca uviedol, že má zato, že preukázal jednoznačne porušenie právnej povinnosti žalovanou nezasahovať do jeho vlastníckeho práva k spoločnému bytu, že došlo k naplneniu ostatných podmienok potrebných pre vyvodenie zodpovednosti za škodu, ktorú žalovaná svojim konaním spôsobila žalobcovi, vrátane s tým priamo súvisiacej vzniknutej nemajetkovej ujmy za porušenie práva žalobcu na ochranu osobnosti, a to práva na rodinný život vo vzťahu stretávania sa s deťmi tak, ako žalobca doposiaľ špecifikoval. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, ako uviedol v svojom odvolaní.

29. Žalovaná reagovala na vyjadrenie žalobcu svojim podaním zo dňa 29.09.2022, ktorým zotrvala na svojom názore, že nároky žalobcu nie sú dôvodné. Žalobca neuviedol argumenty a ani nepredložil dôkazy na vyvrátenie tvrdení žalovanej:

- že škodu uplatňuje žalobca až od januára 2014, preto doklad za mesiac november 2013 nie je relevantný, provízia zo dňa 28.10.2012 s vecou časovo nesúvisí, doklad o depozite nepredstavuje škodu;
- že žalovaná právnu povinnosť neporušila, nakoľko po tom, ako bolo zrušené predbežné opatrenie, bolo právom žalobcu sa do bytu vrátiť, a sám v e-maile zo dňa 17.12.13 uviedol: „... v stredu 18.12. si zavolám kľúčovú službu. ...“;
- k tvrdeniu žalobcu, že neodišiel v roku 2012 dobrovoľne ale v dôsledku psychického nátlaku, žalovaná doložila dôkazy, že odišiel v dôsledku exekúcie následkom jeho hráčskej závislosti (k tomuto sa žalobca nevyjadril a ani to nevyvracia, len uviedol, že ide o skutočnosti, ktoré nesúvisia so žalobou;

- keď sa žalovaná o rozhodnutí Krajského súdu, ktorým bolo zrušené predbežné opatrenie dozvedela, kontaktovala žalobcu už 04.12.2013 a vyzvala ho na prevzatie kľúčov, čo pokračovalo ďalšími jej úkonmi, no žalobca sa k uvedenému nevyjadril a ani to nevyvracia;

- žalobca sa vo vyjadrení obmedzil na predloženie výňatku rozhodnutia krajskej prokuratúry, tvrdiac, že z neho vyplýva, že žalovaná porušila právo žalobcu. No v tejto súvislosti žalovaná predložila kompletne rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, z ktorých nie je sporné, že konštatovali nevinu žalovanej (uznesenie OR PZ zo dňa 14.03.2014 - odmietnutie trestného oznámenia z dôvodu, že (str. 8) výmeny zámkov nebránia v užívaní bytu, spoluvlastníkovi; uznesenie Krajskej prokuratúry zo dňa 09.01.2015 o zamietnutí sťažnosti - z dôvodu, že podmieňovanie návratu plnením podmienok v záujme ochrany zdravia detí nenapĺňa trestný čin, naviac ak mohol zámky vymeniť (str. 5-6); uznesenie ORPZ zo dňa 09.06.2016 - postúpenie na prejedanie ako priestupku z dôvodu, že ide o spor o kľúče, žalobca len zvažoval sa vrátiť, nevydanie kľúča nemožno považovať za trestný čin, naviac ak potrebné pre ochranu seba a detí; uznesenie Okresnej prokuratúry zo dňa 23.08.2016 o zamietnutí sťažnosti- z dôvodu, že sťažovateľ považuje za v súlade s právom napadnúť svokra, zatiaľ čo nevydanie kľúčov označuje za trestný čin, kde trestné orgány dospeli k záveru, že skutok nie je trestným činom). Hoci žalovaná predmetné dôkazy predložila, žalobca k nim nevyjadril a tieto nerozporuje.

30. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) ako oprávnenou osobou - stranou v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) CSP) a po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými bol viazaný (§ 379 a § 380 CSP) a prejednal odvolanie žalobcu na odvolacom pojednávaní (§ 385 CSP).

31. Odvolací súd zopakoval dokazovanie oboznámením všetkých listinných dôkazov ktoré sú súčasťou spisu, pričom dôraz kládol najmä na lekárske potvrdenia (č.l. 15, 16), uznesenie Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 11C/73/2013-24 zo dňa 13.05.2013 (č.l. 18), uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 (č.l. 20), nájomná zmluva zo dňa 28.10.2013 (č.l. 26), účtovné doklady o úhrade nájmu s prehľadom platieb za obdobie 12/2013, 2/2014, 3/2014, 4/2014, 5/2014, 6/2014, 7/2014, depozit 450,-Eur z 28.10.2013, sprostredkovanie 200 Eur z 28.10.2013 (č.l. 29-31), e-mailová komunikácia medzi stranami sporu od 04.12.2013 do 16.12.2013 (č.l. 49 - 56), potvrdenie OO PZ Dunajská Lužná z 23.01.2014 o oznámení žalobcu o priestupku s následným doplnením dôkazov-CD nosič (č.l. 57 a 58), správa o výsledku objasňovania OR PZ v Senci zo 14.02.2014 (č.l. 60), druhé potvrdenie OO PZ Dunajská Lužná z 23.01.2014 o oznámení žalobcu o priestupku s následným doplnením dôkazov-kópia dokladov o úhrade nájomného (č.l. 61 a 62), správa o výsledku objasňovania OR PZ v Senci zo dňa 10.02.2014 (č.l. 64), opakované žiadosti žalobcu o vydanie kľúča od spoločného bytu z 2/2014, 3/2014, 4/2014, 5/2014, 7/2014, 8/2014 (č.l. 65-70), trestné oznámenie žalobcu na žalovanú zo 04.03.2014 (č.l. 71), zápisnica o výsluchu žalovanej na OR PZ v Senci dňa 10.03.2014 (č.l. 73), návrh žalovanej na Okresný súd Bratislava III na vydanie predbežného opatrenia zo dňa 29.04.2014 (č.l. 75), uznesenie Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 10C/118/2013-188 zo dňa 05.05.2014 o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia (č.l. 76), záznam OO PZ Dunajská Lužná zo dňa 25.04.2014 vo veci podania oznámenia žalobcu o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu (č.l. 81), záznam OO PZ Dunajská Lužná zo dňa 06.06.2014 vo veci podania oznámenia žalobcu o priestupku (č.l. 82), záznam OO PZ Dunajská Lužná zo dňa 25.04.2014 vo veci podania oznámenia žalobcu o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu (č.l. 85), uznesenie OR PZ v Senci zo dňa 14.03.2014 o odmietnutí podozrenia zo spáchania prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Tr. zákona ktorého sa mala dopustiť žalovaná (č.l. 87), trestné oznámenie žalobcu na žalovanú zo dňa 04.04.2014 (č.l. 95), trestné oznámenie žalobcu na žalovanú zo dňa 10.05.2014 (č.l. 96), uznesenie OR PZ v Senci zo dňa 26.07.2014 o začatí trestného stíhania vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru (č.l. 100), zápisnica OR PZ v Senci zo dňa 21.08.2014 o výsluchu žalovanej ako podozrivého (č.l. 101), e-mailová komunikácia strán sporu z 18.08. až 25.08.2014 (č.l. 103-105), protokol o prevzatí kľúčov zo dňa 05.09.2014 (č.l. 106), protokol o odovzdaní kľúčov zo dňa 18.09.2014 (č.l. 107), uznesenie OR PZ v Senci zo dňa 07.11.2014 o zastavení trestného stíhania vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru (č.l. 108), uznesenie OR PZ Senec zo dňa 09.06.2016 o postúpení začatého trestného stíhania vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru Okresnému úradu v Senci-odbor všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie priestupku (č.l. 145-148), rozsudok Okresného súdu Pezinok sp.zn. 12P/17/2013-1931 zo

dňa 07.11.2016 o rozvode manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom (č.l. 187), rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1To/30/2015 zo dňa 03.06.2015 ktorým bol žalobca uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví (č.l. 233), a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je vecne správny.

32. Žalobca svoj nárok odvodzuje od skutočnosti, že v čase, keď boli so žalovanou manželmi spoločne kúpili dňa 24.04.2008 byt v O. X., G. XX, ktorý mali v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Neskôr, z dôvodu nezhôd v manželstve, bol žalobca okolnosťami donútený dočasne odísť zo spoločnej domácnosti a odo dňa 06.01.2013 si zabezpečiť bývanie - prenájmom bytu v Bratislave. Žalovaná podala dňa 23.01.2013 návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom, s čím žalobca nesúhlasil a chcel sa vrátiť domov. Žalovaná nechcela pustiť žalobcu do spoločného bytu a dňa 09.05.2013 podala na Okresný súd Bratislava III návrh o nariadenie predbežného opatrenia, aby súd uložil žalobcovi povinnosť dočasne nevstupovať do spoločného bytu. Dňa 12.05.2013 žalobca zistil, že žalovaná vymenila na byte zámok a kľúč žalobcovi neodovzdala. Okresný súd Bratislava III uznesením sp.zn. 11C/73/2013 zo dňa 13.05.2013 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalobcovi povinnosť dočasne nevstupovať do spoločného bytu na G. W. XX v obci O. X., do právoplatného skončenia konania vo veci určenia úplného vylúčenia odporcu z užívania bytu. Krajský súd v Bratislave uznesením sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013, doručený obom sporovým stranám dňa 04.12.2013, zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Žalobca v septembri 2013 vypovedal nájomnú zmluvu k bytu na N. W. I. G. a dňa 28.10.2013 uzatvoril nájomnú zmluvu na byt na Y. W. XX I. G. na dobu určitú od 01.11.2013 do 31.10.2014. Žalobca dňa 28.10.2013 zaplatil realitnej kancelárii v hotovosti 200 Eur ako odmenu za sprostredkovanie, prenajímateľovi zaplatil v hotovosti nájomné za november 2013 vo výške 530 Eur a dohodnutú kauciu v hotovosti vo výške 450 Eur (úhradu nájomného vo výške 530 Eur/mesačne, úhradu kaucie a odmenu za sprostredkovanie žalobca vydokladoval č.l. 28- 31 spisu). Ani po zrušení nariadeného predbežného opatrenia odvolacím súdom sa žalobca od 04.12.2013 nemohol dostať do bytu a riadne ho užívať, nakoľko po výmene bezpečnostnej vložky nemal od bytu kľúč a žalovaná mu kľúč od bytu odmietala vydať. Až dňa 05.09.2014 bol stranami podpísaný Protokol o odovzdaní kľúčov a následne žalobca nájomnú zmluvu ukončil dohodou ku dňu 30.09.2014.

33. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013, doručeným žalobcovi dňa 04.12.2013, ktorým zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, žalovaná e-mailom zo dňa 04.12.2013 po doručení uznesenia o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia položila žalobcovi otázku, ako si to ďalej predstavuje. Žalobca v odpovedi zo dňa 06.12.2013 žiadal o odovzдание kľúčov od bytu, na čo žalovaná e-mailom zo dňa 08.12.2013 reagovala s tým, že kľúče od bytu je ochotná žalobcovi odovzdať po tom, ako bude mať písomné stanovisko ako si to žalobca ďalej predstavuje. Žalobca reagoval obratom e-mailom zo dňa 08.12.2013 s tým, že si slušne pýta kľúče od bytu a akékoľvek podmienky žalovanej ho nezaujímajú. Na to žalovaná v prílohe k e-mailu zo dňa 16.12.2013 zaslala žalobcovi Preberací protokol (č.l. 50 a 51 spisu) na ktorý žalobca reagoval obratom e-mailom zo dňa 16.12.2013 s tým, že takýto protokol nepodpíše. K uvedenému protokolu, odvolací súd upriamuje pozornosť na jeho obsah, v ktorého závere, žalovaná vyslovila dve možnosti/ podmienky odovzdania predmetného bytu a to, že žalobca sa zaviazal A) v prípade, že sa neplánuje nasťahovať do bytu, platiť polovicu zo sumy 888,16 Eur (platby uvedené žalovanou) až do vysporiadania majetku na účet žalovanej; B) v prípade, že sa plánuje nasťahovať do bytu, že preberá na seba záväzok platiť celú sumu 888,16 Eur a v takom prípade sa žalovaná aj s deťmi presťahuje do podnájmu a žalobca preberie na seba záväzok hypotéky až do vysporiadania majetku. Následne po tom ako žalobca oznámil žalovanej, že takýto protokol nepodpíše, si žalobca dňa 23.01.2014 priniesol do bytu časť svojich osobných vecí. Na to žalovaná zavolała políciu (záznam č.l. 57 spisu) a žalobca podal oznámenie o priestupku (č.l. 58 spisu). Žalobca dňa 01.02.2014 písomne žiadal žalovanú o vydanie kľúčov od bytu, následne opakovane každý mesiac až do augusta 2014 (okrem mesiaca jún 2014), čo žalovaná ignorovala (až na mesiac marec, kedy e-mailom zo dňa 03.03.2014 odpovedala, že kľúče od bytu žalobcovi neodovzdá). Žalobca dňa 04.03.2014 podal na OO PZ Dunajská Lužná trestné oznámenie na žalovanú z podozrenia zo spáchania trestného činu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona, ktoré OR PZ v Senci OO PZ Dunajská Lužná uznesením pod Č.: Q.-XXX/DL-N.-XXXX zo dňa 14.03.2014 odmietol (č.l. 87 spisu). Medzitým žalovaná dňa 28.04.2014 podala ďalší návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý Okresný súd Bratislava III uznesením pod sp.zn. 10C/118/2013-188 zo dňa 05.05.2014 zamietol (č.l. 76 spisu). Žalobca zas dňa 25.04.2014 podal na OO PZ Dunajská Lužná oznámenie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu,

keďže žalovaná ho odmieta vpustiť do bytu (č.l. 81 spisu). Žalobca dňa 10.05.2014 podal na OO PZ Dunajská Lužná opäť trestné oznámenie na žalovanú z podozrenia zo spáchania trestného činu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona (č.l. 96 spisu). Žalobca dňa 06.06.2014 podal na OO PZ Dunajská Lužná opäť oznámenie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, keďže žalovaná ho odmieta vpustiť do bytu (č.l. 82 spisu). Uznesením OR PZ v Senci OO PZ Dunajská Lužná pod Č.: Q.-XXX/DL-N.-XXXX zo dňa 26.07.2014 bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona, ktoré sa dopustil páchatel' tým, že od 04.12.2013 doposiaľ, minimálne do 07.05.2014 bráni žalobcovi ako bezpodielovému spoluvlastníkovi bytu č. X na G. XXX I. O. X. vo výkone jeho vlastníckeho a užívacieho práva k predmetnému bytu (č.l. 100 spisu). Žalovaná ako podozrivá z prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona bola vypočutá dňa 21.08.2014 (č.l. 101 spisu). Žalovaná e-mailom zo dňa 18.08.2014 zaslala žalobcovi návrh dohody k prevzatíu kľúčov od bytu (č.l. 103 spisu), na čo žalobca reagoval dňa 19.08.2014 o.i. s tým, že nemá dôvod podpisovať žiadny preberací protokol od vlastného bytu (byt je v BSM) keďže má nárok na kľúč od bytu čo žalovaná dlhodobo odmieta; a e-mailom zo dňa 22.08.2014 žalobca zhrnul situáciu a vyzval žalovanú na odovzdanie kľúčov od bytu s návrhom niekoľkých termínov (č.l. 104 spisu). Na to reagovala žalovaná e-mailom zo dňa 25.08.2014 s tým, že z navrhovaných termínov jej vyhovuje deň 05.09.2014. Dňa 05.09.2014 bol podpísaný Protokol o odovzdaní kľúčov (č.l. 106 spisu). Uznesením OR PZ v Senci OO PZ Dunajská Lužná pod Č.: Q.-XXX/DL-N.-XXXX zo dňa 07.11.2014 bolo zastavené trestné stíhanie vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona, ktoré bolo začaté dňa 26.07.2014, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci (č.l. 108 spisu). K uvedenému zastavenému trestnému stíhaniu odvolací súd už len dodáva, že s poukazom na následné aktivity žalobcu uvedené v závere odseku 31. tohto rozhodnutia, uznesením OR PZ Senec zo dňa 09.06.2016 bolo trestné stíhanie vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru, postúpené Okresnému úradu v Senci-odbor všeobecnej vnútornej správy, na prejednanie priestupku, nakoľko výsledky skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale o skutok ktorý by mohol byť príslušným orgánom posúdený ako priestupok v zmysle zákona č. 372/1990 Zb. (č.l. 145-148).

34. Pre posúdenie predmetného návrhu je relevantné obdobie od januára 2014 do septembra 2014, tak ako posudzoval aj súd prvej inštancie (v časti uplatneného nároku za 12/2013 súd prvej inštancie konanie pre prekážku res iudicata zastavil vo výroku pod I. ktorý nebol napadnutý odvolaním, s odôvodnením uvedeným v odsekoch 24. až 27. napadnutého rozhodnutia). Odvolací súd preto akcentuje, že pre posúdenie predmetného nároku, ako relevantné skutkové okolnosti tvrdené stranami sporu a predložené listinné dôkazy vzal do úvahy tie, ktoré kryjú posudzované obdobie od januára 2014 do septembra 2014, a na ostatné skutkové tvrdenia a predložené listinné dôkazy neprihliadal.

35. Základná právna úprava problematiky dôvodov uplatneného nároku je obsiahnutá v Ústave SR ako aj v príslušných ustanoveniach Občianskeho zákonníka.

Podľa čl. 20 ods.1 Ústavy SR, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.

Podľa čl. 21 Ústavy SR, obydlie je nedotknuteľné, nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Z uvedeného vyplýva, že obydlie je charakterizované ako miesto, kde osoba býva alebo vykonáva svoju obvyklú činnosť, je nedotknuteľné; nemusí byť totožné s miestom trvalého pobytu osoby. Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 124 Občianskeho zákonníka, všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana.

Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že opustenie spoločnej domácnosti, ako to bolo v prípade žalobcu (v januári 2013), nemá za následok zánik vlastníckeho práva. Takže pokiaľ bol žalobca bezpodielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, žalovaná bola povinná umožniť žalobcovi užívanie predmetnej nehnuteľnosti. Titul užívania predmetnej nehnuteľnosti (byt v Dunajskej Lužnej, Brezová 10), vyplýva priamo z manželského zväzku, pričom druhého manžela nie je možné vylúčiť z užívania spoločného domu alebo bytu, pokiaľ sa voči druhej strane nespráva násilne. Len v prípade nezhôd, o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva podľa § 146 Občianskeho zákonníka, rozhodne na návrh niektorého zo spoluvlastníkov súd, prípadne na základe vzájomnej dohody môže dôjsť k predaju nehnuteľnosti. V prípade, ak zo závažných dôvodov napr., že ďalšie trvanie bezpodielového spoluvlastníctva by odporovalo dobrým mravom, môže súd podľa § 148 Občianskeho zákonníka na návrh niektorého z manželov toto spoluvlastníctvo zrušiť aj za trvania manželstva, kedy by súd vykonal vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. V preskúmvanej veci násilné správanie žalobcu k blízkym osobám/manželke a deťom nemalo intervenciu, čo dokazuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 (č.l. 20) a ani v rozhodnom období od 1/2014 - 9/2014, čo dokazuje rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 10C/118/2013-188 zo dňa 05.05.2014 (č.l. 76). Pokiaľ ide o rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 2T/118/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 1To/30/2015 zo dňa 03.06.2015, ktorým bol žalobca uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví (č.l. 233), že poškodený bol otcom žalovanej, ktorého vzťah k sporovým stranám by bolo možné vyhodnotiť v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka ako blízku osobu k žalovanej, ktorá utrpela ujmu a žalovaná túto ujmu mohla pociťovať ako vlastnú ujmu. Odvolací súd uvedené vyhodnotil a to s dôrazom na skutok z ktorého bol žalobca uznaný vinným, že skutok sa stal dňa 07.05.2013 (nie v období rozhodnom pre posúdenie predmetného nároku) a skutok je identický so skutkovým základom pre konanie vo veci návrhu o nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol rozhodnutím odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 (č.l. 20) zamietnutý, že na predmetné rozhodnutie nie je daný skutkový ani právny dôvod, aby naň odvolací súd prihliadal.

36. Námietku žalobcu, že súd prvej inštancie neodôvodnil náležitosti, ktoré musia byť splnené pre vyvodenie zodpovednosti úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody a ani neodôvodnil, že vykonaným dokazovaním žalobca nepreukázal predpoklad pre uplatnenie zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorým je porušenie právnej povinnosti, pričom splnením ďalších zákonných náležitostí sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal, vyhodnotil odvolací súd ako dôvodnú.

Súd prvej inštancie v odseku 25. napadnutého rozhodnutia (poznámka odvolacieho súdu s poukazom na vadu v označení odsekov napadnutého rozhodnutia, že ide o druhé označenie odseku 25.) správne vyhodnotil, že samotné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11C/73/2013 o návrhu žalovanej na nariadenie predbežného opatrenia o uložení povinnosti žalobcovi dočasne nevstupovať do spoločného bytu až do právoplatne skončenia veci o vylúčení žalobcu z užívania bytu, nemožno považovať za porušenie právnej povinnosti, keďže výkon takéhoto práva umožňoval v tom čase platný Občiansky súdny poriadok v ust. § 76 ods. 1 písm. g). Avšak na tomto mieste odvolací súd poukazuje na zmenu skutkovej a právnej situácie, keď odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil uznesením pod sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Žalobca si predmetné rozhodnutie prevzal dňa 04.12.2013 a rovnako aj žalovaná. A tu podľa názoru odvolacieho súdu nastáva nová skutková a právna situácia, ktorú bolo potrebné vyhodnotiť a to s poukazom na právny názor uvedený odvolacím súdom v odseku 35. tohto rozhodnutia, t.j. s dôrazom na práva žalobcu ako bezpodielového spoluvlastníka predmetnej nehnuteľnosti a povinnosti žalovanej umožniť žalobcovi užívanie predmetného bytu titulom manželského zväzku.

37. S poukazom na obsah spisu, s dôrazom na obsah listinných dôkazov predložených sporovými stranami (uvedené v odseku 33. tohto rozhodnutia), odvolací súd dospel k názoru, že súd prvej inštancie dôsledne a náležite nevyhodnotil obsah týchto listín, resp. bez obsahových a logických súvislostí tieto formálne vyhodnotil v prospech žalovanej (odsek 26. napadnutého rozhodnutia, poznámka odvolacieho súdu: s poukazom na vadu v označení odsekov napadnutého rozhodnutia, že ide o druhé označenie odseku 26.). A v závere tohto odseku súd prvej inštancie len konštatoval, že za tejto dôkaznej situácie neobstojí tvrdenie žalobcu, že existuje príčinná súvislosť medzi neodovzdaním kľúčov od spoločného bytu žalovanou a platbami žalobcu za nájom bytu na Trebišovskej 11 v Bratislave.

S takýmto právnym názorom a vyhodnotením listinných dôkazov odvolací súd nemôže súhlasiť, keďže právo na spravodlivé prejednanie veci o.i. zahŕňa aj princíp „rovnosti zbraní“. Už e-mailu žalovanej zo dňa 16.12.2013, prílohou ktorého bol Preberací protokol (č.l. 50 a 51 súdneho spisu) ktorý obsahoval dve možnosti/podmienky odovzdania predmetného bytu vyplýva, že je šitý na mieru žalovanej, a obe

možnosti/podmienky v žiadnom prípade nemožno hodnotiť tak, že by boli v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale ani s Ústavou Slovenskej republiky. Podmienky, ktoré si žalovaná v predmetnom Preberacom protokole stanovila, boli faktické záväzky/plnenia, ktorými nemožno zasahovať/obmedzovať právo spoluvlastníka nehnuteľnosti túto užívať. Takéto podmieňovanie užívania predmetného bytu nemá základ v zákonnej úprave, nesleduje legitímny cieľ spoluvlastníka nehnuteľnosti ktorý je obmedzovaný v jeho základnom práve užívania predmetného bytu. V tejto súvislosti nemožno hovoriť ani o primeranosti takéhoto zásahu žalovanou, keďže záväzky/plnenia, ktorými podmieňuje užívanie bytu žalobcom, mohla legitímne uplatniť inými zákonnými cestami. Z obsahu podmienok uvedených v Preberacom protokole o.i. tiež vyplýva, že v prípade, ak sa žalobca plánuje nasťahovať do bytu, žalovaná sa aj s deťmi presťahuje do podnájmu až do vysporiadania majetku. Z uvedeného je tak zrejmé, že náklady za nájom iného bytu by v tomto prípade vznikli aj na strane žalovanej (ktoré by si rovnako mohla uplatňovať). Z vyššie uvedených dôkazov nevyplýva, že by žalovaná po doručení (04.12.2013) rozhodnutia odvolacieho súdu pod sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013, bez ďalšieho, umožnila žalobcovi ako spoluvlastníkovi predmetnej nehnuteľnosti, užívanie predmetného bytu, ktorého titul užívania vyplýval priamo z manželského zväzku, naopak z predložených listín vyplýva, že žalobca sa domáhal užívania predmetného bytu do ktorého mu bol zamedzený priamy vstup, keďže žalovaná na byte v máji 2013 vymenila zámok a kľúče žalobcovi nevydala (výmenu zámku žalovaná nerozporovala).

38. Odvolací súd sa v ďalšom zaoberal právnym posúdením uplatneného nároku titulom náhrady škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje všeobecnú zodpovednosť fyzických a právnických osôb, ktorá prichádza do úvahy vtedy, keď nejde o niektorý z prípadov osobitnej zodpovednosti za škodu, ktoré sú upravené v § 421 až 437, resp. v ďalších ustanoveniach Občianskeho zákonníka. V predmetnej veci ide o všeobecnú zodpovednosť za škodu, ktorej predpokladmi vzniku sú: - protiprávny úkon/porušenie právnej povinnosti, -spôsobenie škody, - príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom/porušením právnej povinnosti a škodou, - zavinenie. Naplnenie uvedených zákonných predpokladov titulom náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka má kumulatívny charakter t.zn., že pre ich splnenie sa vyžaduje naplnenie všetkých zákonných predpokladov. Predpokladom vzniku zodpovednosti porušením právnej povinnosti je, že niekto porušil určitú povinnosť (pričom nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovoprávneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom) a porušením tejto povinnosti spôsobil inej osobe škodu. Spôsobenie škody inej osobe a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním (porušením povinnosti) a vzniknutou škodou sú ďalšími podmienkami vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu. Pokiaľ ide o ďalšiu podmienku vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu je aj zavinené konanie škodcu (aj keď zavinenie škodcu sa podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka predpokladá). Pod pojmom škoda treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom s tým, že súčasťou náhrady škody sú aj nemajetkové ujmy na základe výslovného znenia zákona, pričom môže ísť o skutočnú škodu a ušlý zisk. Príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom/porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať s ohľadom na skutočnosť, že vznik škody nemá spravidla len jednu príčinu, treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a príčinami vedľajšími. Treba mať preto na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin, keďže vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný (napr. ak následok škody už vzniknutej dôjde k ďalšej škode, ku ktorej protiprávny úkon nesmeroval). V prípade zavinenia ide o charakter subjektívny, pretože znamená psychický vzťah škodcu k protiprávnemu úkonu a ku škode. Zavinenie môže byť úmyselné alebo nebanlivostné. Pri úmyselnom zavinení rozoznávame úmysel priamy a nepriamy a nebanlivosť vedomú a nevedomú. Ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka nemá povahu objektívnej zodpovednosti ale zodpovednosti všeobecnej a preto žalobca musí uniesť dôkazné bremeno na jej preukázanie s tým, že škodca môže preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať. V predmetnej veci je nepochybné, že žalovaná dňa 04.12.2014 (kedy jej bolo doručené rozhodnutie odvolacieho súdu sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 ktorým bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý) vedela, že žalobcu ako spoluvlastníka predmetnej nehnuteľnosti a zároveň užívanie predmetného bytu bol v tom čase daný aj manželským zväzkom, nemôže obmedzovať v užívaní predmetného bytu, napriek tomu, v zmysle obsahu vyššie špecifikovaného Preberacieho protokolu (č.l. 51), užívanie bytu žalobcom podmienila. Preberací protokol obsahoval dve možnosti/podmienky

odovzdania predmetného bytu, čo možno podľa názoru odvolacieho súdu hodnotiť ako úmyselné konanie žalovanej, keď možnosť byvania/užívania nehnuteľnosti podmienila vlastnými podmienkami bez opory v zákonom predpise, čím nesie zodpovednosť za takéto konanie a tým aj za vzniknutú škodu. Hoci žalobca mal záujem sa do predmetného bytu nasťahovať, žalovaná mu v tom bránila, resp. vo vzťahu k výzvam žalobcu z časového sledu udalostí uvedených v odseku 33. tohto rozhodnutia, užívanie predmetného bytu zamedzovala/odďaľovala. Existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom/porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou mal odvolací súd bezpečne preukázanú rozhodnutím odvolacieho súdu sp.zn. 2Co/497/2013-77 zo dňa 31.10.2013 (ktorým bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý), odkedy mal žalobca legitímny dôvod predmetný byt užívať, avšak konaním žalovanej tak urobiť nemohol, v dôsledku čoho zotrval v nájomnom vzťahu k bytu na Trebišovskej 11 v Bratislave (nájomný vzťah bol uzavretý od 01.11.2013 a trval do 30.09.2014, ktorý od decembra 2013 do septembra 2014 bol vynútený pre nemožnosť užívať byt v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov).

39. Pokiaľ ide o hmotnoprávne podmienky priznanej výšky skutočnej škody, tieto mal odvolací súd preukázané listinnými dôkazmi o úhrade nájomného vo výške 530,-Eur/mesačne titulom nájomnej zmluvy zo dňa 28.10.2013 (č.l. 26), pričom obdobie zvyšku uplatneného nároku je od 1/2014 do 9/2014, avšak relevantnými platobnými dokladmi (č.l. 29-31) žalobca preukázal len platby za mesiace február/2014 - júl/2014, t.j. 6 x 530,-Eur = 3.180,-Eur, ktorú žalobcovi priznal. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že výrok I. ktorým, súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 730,-Eur zastavil a nebol napadnutý odvolaním, že do uvedenej sumy 730,-Eur súd prvej inštancie zahrnul odmenu za sprostredkovanie vo výške 200,-Eur (200,-Eur/odmena za sprostredkovanie + 530,-Eur/nájom za december 2013), preto odvolací súd za s odmenou za sprostredkovanie už nezaoberal. Vo vzťahu k sume 450,-Eur (depozit) odvolací súd vyhovel námietke žalovanej, že ide o vratnú sumu po ukončení nájmu, preto odvolací súd v tejto časti žalobu zamietol.

40. Vo vzťahu k úrokom z omeškania odvolací súd konštatuje, že žalobca žiadal priznať úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.920,- Eur od 05.09.2014 do zaplatenia, ktoré odvolací súd priznal od 06.09.2014 (nasledujúci deň po odovzdaní kľúčov od bytu) z priznanej sumy 3.180,- Eur do zaplatenia. Úroky z omeškania odvolací súd priznal vo výške 5% tak ako žiadal žalobca (nemohol ísť nad ultra petit), hoci s odkazom na ust. § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, základná úroková sadzba ECB ku dňu omeškania (06.09.2014) činila 0,15%, s pripočítaním piatich percentuálnych bodov (§ 3 Nariadenia vlády SR, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka č. 87/1995 Z.z.), tak výška zákonných úrokov z omeškania činila 5,15 % ročne. Odvolací súd dodáva, že sa nestotožnil s momentom omeškania žalovanej tak, ako ho uviedol žalobca, nakoľko až nasledujúcim dňom po odovzdaní kľúča od predmetného bytu sa mohla žalovaná dostať do omeškania a nie v deň odovzdania kľúča.

41. Žalobca sa v predmetnom konaní domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.500.-Eur, ktorú mu mala spôsobiť žalovaná úmyselným bránením styku žalobcu s maloletými deťmi, v dôsledku čoho došlo k prerušeniu vzájomných citových väzieb, budovanie strachu a nenávisť voči žalobcovi. Súd prvej inštancie žalobu v tejto časti uplatneného nároku zamietol, čo právne odôvodnil ust. § 11, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka a vecne v odsekoch 32. až 36. napadnutého rozhodnutia.

42. Námietku žalobcu v tejto časti uplatneného nároku, uvedenú v odseku 19. tohto rozhodnutia, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie v takom rozsahu, aby mohol s istotou konštatovať skutočnosti uvedené v odseku 34. napadnutého rozhodnutia, žalobca namieta tvrdenie, že mal dlhy ktoré vznikli napíňaním jeho potrieb. Zdôraznil, že jeho psychické problémy pramenili z nefunkčného rodinného života, zdravotný stav žalobcu (depresie) sa logicky zhoršili po tom, ako v jeho živote absentoval styk s deťmi, s ktorými mal žalobca hlboké emocionálne väzby, ktoré bohužiaľ v dôsledku úmyselného a dlhodobého pôsobenia a konania žalovanej boli nezvratne zničené, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Vo vzťahu k príčinnej súvislosti konania žalovanej so vznikom nemajetkovej ujmy žalobcu, poukázal žalobca na kontext bránenia výkonu vlastníckeho práva k spoločnému bytu, nakoľko žalovaná zamedzovaním vstupu žalobcu do bytu v podstate vymazala žalobcu z doposiaľ zaužívaného života detí, s ktorými žalobca trávil každú voľnú chvíľu a do decembra 2012 deti vychovával prakticky sám, nakoľko žalovaná sa v spoločnej domácnosti zdržovala obmedzene z dôvodu, že uprednostnila svoj pracovný život pred rodinným. Žalobca opäť poukázal na svoje tvrdenie, že žalovaná podmieňovala odovzdanie kľúčov od spoločného bytu svojim odchodom spolu s deťmi tak, aby žalobca nebol s deťmi v spoločnej domácnosti. Žalobca uviedol, že predložené dôkazy potvrdzujú jeho tvrdenia, a to nevoľu žalovanej odovzdať kľúče od spoločného bytu žalobcovi, ako aj vplyv uvedených udalostí na zdravotný

stav žalobcu a úmysel žalovanej odstaviť spoločné deti od žalobcu a preto je názoru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

43. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme a v tejto časti konštatuje správnosť napadnutého rozhodnutia v odsekoch 32. až 36. (§ 387 ods. 2 CSP). V tejto časti napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie vyslovil, že základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nie je daný, riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Keďže v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými tvrdeniami sporových strán vznesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2, ods. 3 CSP), odvolací súd využíva možnosť § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení sa obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia v tejto časti uplatneného nároku.

44. Odvolací súd v tejto časti napadnutého rozhodnutia len zdôrazňuje, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o tom, že bránenie výkonu vlastníckeho práva k spoločnému bytu žalovanou (zamedzenie žalobcovi vstupu do bytu a jeho užívanie) a zamedzenie styku s deťmi so žalobcom, zasiahli žalobcu natoľko, že v dôsledku uvedeného mal žalobca psychické problémy a musel vyhľadať odbornú pomoc. Žalobca síce predložil súdu prvej inštancie lekárske potvrdenia zo dňa 15.05.2013 a zo dňa 30.09.2016 (pričom predmetná žaloba bola podaná dňa 28.04.2017), ktoré deklarovali psychický stav žalobcu v dôsledku manželských problémov, avšak tieto samy o sebe, podľa názoru odvolacieho súdu, bez ďalšieho, neboli spôsobilé jednoznačne a bezpochyby potvrdiť tvrdenie žalobcu pre základ uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu. Strany sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (súd teda nemusí vykonať všetky stranami navrhnuté dôkazy). Dôkazy je preto nutné uplatňovať včas, najlepšie pri prvom úkone, inak strana riskuje, že súd na dôkaz, ktorý nebol predložený včas, nebude prihliadať, alebo ak nebol dôkaz navrhnutý včas, súd dôkaz nevykoná, keďže civilné konanie je vedené koncentračnou zásadou. V zmysle § 149 CSP sa prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany rozumejú najmä skutkové tvrdenia, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Strany sporu majú zákonnú povinnosť uvádzať pravdivé a úplné skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú sporu a majú význam pre jeho vyriešenie. Súd hodnotí dôkazy voľnou úvahou, pričom posudzuje každý dôkaz osobitne a v ich vzájomnej súvislosti. Keďže podľa CSP majú všetky dôkazy rovnakú procesnú a zákonnú silu, môže byť predložený dôkaz vyvrátený dôkazom opaku. Ustanovením § 185 CSP bol do konania zavedený princíp formálnej pravdy čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu. Civilné sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňu nadväzujúcu dôkaznú povinnosť a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého, každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. Inak povedané, len samotné tvrdenie žalobcu, že v jeho živote absentoval styk s deťmi s ktorými mal hlboké emocionálne väzby, ktoré v dôsledku úmyselného a dlhodobého pôsobenia a konania žalovanej boli nezvratne zničené, a vyššie uvedené lekárske správy samy o sebe, nie sú dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom pre vyvodenie záveru, že základ pre uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je daný, resp., že žalobca trpí depresívnou poruchou v dôsledku bránenia výkonu jeho vlastníckeho práva k spoločnému bytu žalovanou (zamedzenie žalobcovi vstup do bytu a jeho užívanie) a zamedzenie žalovanou styku s deťmi so žalobcom. Inštitút zodpovednosti za ujmu spôsobenú zásahom do osobnostných práv (§13 Občianskeho zákonníka) predstavuje nemajetkové právo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Napriek vyššie uvedenému, je dôležité tiež uviesť, že zákonodarca v prvom rade rieši možnosť morálneho zadosťučinenia (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a ak

preukázateľne nepostačuje morálne zadosťučinenie (ak by strácalo svoju účinnosť a funkčnosť), až následne zákonodarca umožňuje v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Účelom nemajetkovej ujmy je totiž vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Podľa ustálenej judikatúry (uznesenie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 5Co/18/93 zo dňa 31.03.1993) súd pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy musí mať preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to najmä z hľadiska intenzity trvania rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých na postavení navrhovateľa v rodine, v spoločnosti, resp. okolnosti, ktoré majú nepriaznivé následky na zdraví navrhovateľa. Finančné zadosťučinenie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je možné priznať, ak nebude postačujúce morálne zadosťučinenie. I s poukazom na uvedené odvolací súd poukazuje, že žalobca v svojom návrhu sa odôvodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 1.500,- Eur, s takto zákonodarcom definovanom zámere vôbec nezaoberal, čo dáva legitímny predpoklad na vyvodenie záveru v tejto časti žaloby s tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Aj keď výšku nemajetkovej náhrady určuje súd voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. svojoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) vždy v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd nemôže svoje rozhodnutie oprieť o súdom vykonštruované skutkové tvrdenia a nemá ani zákonnú povinnosť v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádzať úvahy o tom, čo mal žalobca predostrieť/preukázať aby mohol súd nemajetkovej náhrade vyhovieť.

45. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (stranami sporu). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

46. O trovách prvoinštančného ako aj odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP s tým, že žalobca si uplatnil dva samostatné nároky, t.j. nárok na náhradu škody vo výške 5.420,- Eur a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.500,- Eur. Keďže súd žalobe o náhradu škody čiastočne vyhovel vo výške 3.180,- Eur, t.j. žalobca bol úspešný v rozsahu 58,67% a v časti nároku nemajetkovej ujmy v peniazoch čo do právneho základu žalobu zamietol, v tejto časti bola úspešná žalovaná v rozsahu 100%, rozhodnutie o trovách konania uzavrel tak, že každá zo strán zaznamenala vo veci čiastočný (polovičný) úspech, a tak žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

Odvolací súd k náhrade trov konania uvádza, že úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t.j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania odvolací súd zohľadnil aj skutočnosť, že súd prvej inštancie v časti uplatneného nároku náhrady škody konanie v časti o 730,- Eur zastavil (pre prekážku res iudicata), v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné, že túto skutočnosť treba vo vzťahu k trovám konania ako celku zohľadniť, keďže v rozhodnutí o zostávajúcom predmete konania odvolací súd žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

Pomerné rozdelenie trov konania je vždy odrazom reálneho výsledku sporu a vedie strany k tomu, aby nežalovali viac ako im podľa hmotného práva patrí. Pri zastavení konania (aj čiastočnom) je trov povinná hrdiť tá zo strán, ktorá zavinila ich vznik a pojem „procesného zavinenia“ (použitý v ustanovení § 256 CSP) je posudzovaný výlučne z procesného hľadiska. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a teda zistené, či bola

žaloba podaná dôvodne, vzniká jej vždy povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel nepochybne k názoru, že zastavenie konania v časti istiny o 730,-Eur zaviniť žalobca a preto v tomto rozsahu/z uvedenej sumy treba nárok na náhradu trov konania priznať žalovanej tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)